

červen 2010

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Email: stopa@shaw.ca

Vítání Jara na Ostrově 2010 (píše Maruš)

Vítání Jara na Ostrově se stalo dlouholetou tradicí. Dvacetdevětkrát jsme se sešli v divočině a ani jednou nebyla tato událost vynechaná, zrušená nebo přeložená na jiné datum než jsou Velikonoce. Za tuto dobu jsme zažili všechny druhy počasí, nepohody, a vyjimečně i dobré počasí. Napadl nám několikrát i sníh, ale kroupy padaly posledních pár let každoročně. Letos dojelo asi devadesát účastníků a 13 psů.

Když se díváme do historie, tak první dva ohně byly u Weeks Lake, třetí byl na Sarita River (1984), kde bylo jedno z nejhorších počasí. Po té jsme našli místa kolem San Juan River za Port Renfrew. Náš kamarád nám pak řekl o místě u jezera Nitinat, které náhodou objevil. To místo jsme si drželi až do roku 1993. V té době jsme jako osada měli přístup na Mušlárně, která ležela na břehu moře a patřilo k ní asi 1,6 km pobřeží naprosté divočiny. Jediným přístupem k boudě byla cesta, kterou přetínal potok a ten se musel vždy přebrodit. Jednou, za velké vody, jsme tam byli pár dní odříznuti od světa.

Na Mušlárně bylo Vítání Jara dvakrát, a to v letech 1994 a 1995. Nádherné místo u moře bylo mezi trampy populární a sjeli se sem kamarádi i z daleka ve velkém množství. Tenkrát byla možnost odkoupit kus tohoto ráje na zemi. Trampové západní Kanady měli koupit jednu třetinu pozemku na kterém stála chata a s ní asi půl kilometru pláže. Je to vzdáleno asi 12 km vzdušnou čarou od jednoho z nejkrásnějších kanadských státních parků – Long Beach. Po všech možných popotahovačkách s vládními úřady americký majitel zjistil, že rozdělení není jednoduchá záležitost a rozhodl se to prodat celé. Na to jsme nebyli připraveni finančně a během dvou týdnů byl pozemek pryč za cenu asi \$340 tisíc. To byl konec roku 1995 a my museli hledat nové místo na Vítání Jara. Mezitím někdo obsadil bývalé potlachoviště u Nitinatu, začal tam stavět

plavoucí chatu a udělal z toho skladiště materiálu. Zbytek místa zdevastovali Greenpeace, kteří se tam nastěhovali nastálo, aby to neměli daleko k blokování cesty na Carmanah Valley, kde se snažili zabránit těžbě dřeva. Tak jsme se toulali z místa na místo a za tři roky se místo u Nitinatu znova objevilo jako použitelné a my se tam vrátili. Nikdy si ale nikdo nezvykl na těch 80 km rozbité dřevařské cesty, která se šplhá přes Rosandra Mountain. Odbočka k jezeru je asi dvoukilometrová a auta se brodí loužemi až půl metru hlubokými. Problémy s auty byly pověstné, od proražené nádrže na benzín (Fony), přes pichnutí dvou pneumatik až po selhání motoru (Argentýna letos) a odtažení jeho Westfalie až do Youbou. Pomohli Cwak s Ferdou, a za to je jim třeba poděkovat. Odtahovou službu můžeš zavolat až když jsi na asfaltu. Protože mechanik si s problémem nevěděl rady, tak Argentýna skončil ve Victorii, což je dalších 80 km, ale po dobré cestě.

Jak to letos probíhalo?

Hodně lidí přijelo ve čtvrtek, a to hustě přišlo. Na pátek byl hlášen déšť, ale přišel zároveň s větrnou smrští takové síly, že ferry přestaly odpoledne jezdit a náš ostrov byl izolován. Naštěstí se stačilo přeplavit hodně našich. Ještě po příjezdu na Nitinat se s nimi vše houpalo. Za tohoto nečasů jsme káceli stromy a dělali dřevo na hranici. Na pláži byl dostatek nově naplavených cedrů, z těch se dělají třísky na vycpání hranice. Blížil se večer, už zbývalo jen udělat lavičky, ale čekáme, jestli se bouře vyřadí a budeme mít k večeru třeba jen déšť, ale bez vichru. Přichází však nové vlny větru a deště. Nezbyvá než odložit zapálení ohně na zítřek, to je na sobotu. Víím, že někteří musí jet domů a tak navrhuji, že v poledne uděláme guláš a hned po něm slavnostně zahájíme a zapálíme Oheň. Odpoledne se normálně slavnostní ohně nezapalují. Prý se uvidí, ráno je moudřejší večera.

Je neuvěřitelné, kolik lidí se nacpe do osadního stanu i s nástroji, dokonce s basou. Kolují lahvičky na zahřátí a do divoké noci letí hlasy kamarádů. Ti otrlejší, naše mládež, udržují oheň z naplaveného dřeva a jen před prudkým lijákem se schovávají pod plachtou. Déšť je nezažene do spacáku, pečou si stejky, buřty a o vše se dělí a tu dobrotu zapíjejí vším, co mají při ruce.

V noci do plachet bušil déšť se sněhem a kroupami. Ráno je zataženo, ale neprší. Vylézá sluníčko, Dlouhý Jirka přináší miniaturního sněhuláka. Stanya, Martina a Helenka shání omladinu na tradiční soutěže dětí. Na velký propanový vařič se dává kotel s gulášem a vedle se ohřívají ve dvou hrncích na páře knedlíky. Teplé se pak schovávají v misách pod polštáře, aby jich bylo dost. Hned po soutěžích se všichni scházejí u kotle. Sluníčko praží naplno a vysává z každého chmurnou

náladu včerejška. Po druhé je každý u hranice a Stanya organizuje společnou fotku u dosud nevytažené vlajky.

V půl třetí Aleš oficiálně zahájuje. Já přednáším zdravici od Haryka Mitrowského, kterou se v šedesátých letech zahajovaly potluchy STO Severu. Hranici nám zapálil Skrček z Montany a Venca z Chilliwacku. Díky Dlouhému Jirkovi, který do našeho mokrého lesa dotáhl dva pytle suchých cedrových třísek až z Crestonu, oheň vesele zapraskal a s letícími jiskrami k modrému nebi stoupla i nálada všech kamarádů. Vlajku na stožár vytáhl Jarda Hajnej z Vancouveru. O muziku se starali: na kytaru Tom se Světlanou, Bobin, Cwak, Lenka Námořnice a George z Powell River, na kytaron Zdeněk Basif, na basu Hanka, na banjo Sam a Zdeněk Moňďa, na mandolínu Námořník, Jirka Mandolína a Pepa Fotič, na housle Dalibor.

Neděláme soutěže ve zpěvu, hned se otevírá volná zábava a zpívá se do noci. Také o taneční vložku se postaral Lucky Jim s jeho Veverkou. Tančili s velikou vervou a jen zázrakem neskončil Jim v ohni.

Jsmo spokojeni i přes ohromnou nepřízeň počasí a hroznou větrnou smršť s deštěm, která se kolem nás přehnal na Velký Pátek, vše se pak v dobré obrátilo. Máme tam nahoře přece jen protekci, už tam kolem ohně na nebesích - co nehoří, sedí mnoho našich kamarádů, i těm patří naše vzpomínka.

Kamarádi si zapálení Ohně za světla moc pochvalovali, bylo to nezvyklé, ale za dané situace tím nejlepším nápadem a bezva řešením. Trampští historici nám snad prominou. Dostali jsme pár videodisků z Česka a tam zapalovali oheň ve 4-5 hodin odpoledne. Zvyklosti se zřejmě pomalu mění.

Vítání Jara (píše Bobin)

Tak jsem naložil bydlíka, psy, a vyrazil na Poslední Vítání Jara na Ostrově. Mám to od nás na ferry zhruba 4 a 1/2 hod. Počítal jsem, že jede v devět večer poslední, tak jsem závodil s časem. Dojel jsem v 8:15 a dozvěděl se, že ferry odjela v 8 a že poslední jede v 10:45. Tak jsme se

šťastně přeplavili a jel jsem až za Port Alberny, kde jsem byl ve 3 ráno. Přespal jsem a ráno vyrazil na Nitinat Lake. Jemně přšelo a já si říkal: "Počasí je dobré". Pro nezasvěcené bych chtěl podotknout, že na Vítání Jara skoro vždycky pěkně leje. Cesta na flek trvá skoro 3 hodiny. Místy je dost rozbitá a tak jedu pomalu a přemýšlím: Poslední Vítání Jara na Ostrově. To je kus našeho trampského života, který stojí za úvahu. Jezdíme sem na ostrov 29 let. Během let se místo konání stěhovalo po ostrově jako tažní ptáci. Kolik jsme tu prožili krásných chvil, obklopeni houfem našich dětí, kolik prozpíváných nocí. Teď nás obklopují naši psi. Jezdívají jsme ve čtvrtek večer po práci a vždycky se cestou třepali, jestli se na tuhle ferry dostanem. Na flek jsme dojížděli dlouho po půlnoci. Kamarádi z Ostrova na nás ale čekali u ohně a my jsme tahali kytary z futrálů ještě skoro za jízdy, abychom to přivítání oslavili zpěvem, a to se vždy protáhlo až do ranních hodin. Jezdívalo sem vždycky přes 100 kamarádů. Během let se účast zmenšovala a zůstali jenom ti skalní.

Ups, díra na cestě do které jsem vjel moc rychle a kterou jsem díky svému zasnění přehléd. Pokračuji v jízdě a přemýšlím dál. Protože se místa konání mnohokrát měnila, tak jsme k pozvánce dostávali i popis cesty. A to jsem se musel v duchu zasmát. Jó, ty vyhlášené "Alešovy popisy cesty". V lese tma, lilo jako z konve (skoro pravidlo) a my všichni bloudili a hledali po lesních cestách vytoužený flek. Vzpomínám na jedno Vítání Jara, kdy se Aleš

opravdu vyznamenal. Vzali jsme ferry s Jaruškou na druhou stranu a jeli pěknou dálku. Lilo tak, že to stěrače nebraly. Jaruška mě tenkrát říká: "Bobby, co jsme to za lidi, co nás žene z teplého domova v takovém počasí, takovou dálku na setkání s kamarády. Myslím, že na tuhle otázku má každý z nás odpověď". Po cestě jsme skládali básničku pro Lamy, slavil tam 50-té narozeniny. Unaveni jsme přespali v autě po vjezdu na prašnou, vlastně blátivou cestu. No a druhý den jsme se měli na co těšit. Začínali jsme totiž sledovat ALEŠŮV POPIS CESTY. Vzpomínám si na pasáž, kde měl napsáno: "Tady odboč vpravo a po 15 km přejedeš most". Chudák most byl po 45 km a za ním jsme měli odbočit a projet Indiánskou vesnicí. Cesta se zužovala mezi několika domky a na pravé straně byl obchod, před kterým seděl na chodníku indiánský kmet. Se zájmem nás pozoroval, jak projíždíme okolo. To jsme ještě netušili, že o kousek dál cesta končí na velkém dřevěném molu a kolem nás je všude moře. Rychle jsme se otočili nevěda, zda dřevěné molo udrží

tíhu auta. Vydrželo. No a zase zpátky okolo toho Indiána, pro kterého jsme byli jedinou zábavou. V autě jsem zapřísahal Jarušku, ať nikomu neřekne, že jsme takhle zabloudili až na molo. Jako poslušná žena slíbila, že to nikomu neřekne. Sotva

jsme přijeli na flek, tak se k nám řítíl Honza Moník. Vítá se s námi a říká Jarce: "Taky jste byli na molu?". A Jaruška to hnedka práskla, že taky. To už další kamarádi přiznávali, že oni byli taky "na molu". Bylo z toho hodně smíchu a zábavy. Taky to, že všichni viděli toho Indiána na chodníku, jak je se zájmem pozoruje. Asi si říkal: "Co je to dnes za idioty, že všichni jezdí na to molu?". No a na fleku bylo potlachové místo s postavenou hranicí, zaplaveno vodou. Hranice se smutně tyčila uprostřed malého jezírka, kolem kterého kvákaly žáby. Tak se slavnostní oheň vůbec nezapálil a zpívalo se pod plachtami. Ale teď už přijíždím k Nitinat Lake a vidím u cesty stát Argentýnovu auto. Odmítalo pokračovat v cestě. Ivo mu to trochu pošteloval a tak

jedu za nimi pro případ, že to auto klekne znovu. Na místě se ptám Argentýny: "Honzo, ty vole, jak se teď dostaneš zpátky do civilizace?". A on na to: "Nó, to je otázka, na kterou bych teď rád neodpověděl". Nitinat Lake je místo, kde bylo několik Vítání Jar. Je to krásné jezero, které je průplavem spojeno s mořem. Voda v jezere je mírně slaná. No a když "poslední" Vítání Jara, tak si příroda asi řekla: "Ukáži vám, co ještě umím." Lilo jako z konve. Přišli nás přivítat George se Zuzkou a já se ptám: "Kdo tady všechno je?" a George na to: "Já nevím, my tu jsme od vcerejška a ještě jsme nevylezli z auta, jak tady leje. No a bylo 2 odpoledne. Tak jsme rychle s Tomem natáhli plachtu mezi dvěma bydlíky. Ale do toho lijáku najednou přišla větrná smršť a naše plachta vydržela asi 15 minut a byla v háji. Proto se Kamarádi Ostrova rozhodli přeložit zapálení ohně na sobotu a my se modlili, aby bylo lepší počasí. Večer hodně

kamarádů zalezlo do svých wigwamů. Pár muzikantů se namačkalo do velkého osadního stanu, kde hrála trošičku kamínka. Hráli jsme a popíjeli, už nám začalo být jedno, jaké je venku počasí. Sobota ráno - zázrak. Začalo vykukovat sluníčko a vítr se utíšil. Zapálení ohně bylo netradičně po třetí hodině odpoledne kvůli obavám, že se počasí může zase změnit. Po zahájení jsme se chopili nástrojů a hráli a hráli dlouho do noci. Musím poděkovat všem kamarádům, kteří nás v tom hraní podporovali lahvemi ohnivé vody všeho druhu. Asi měli strach, aby nám nebyla zima. Myslím, že jsme důstojně uzavřeli poslední Vítání Jara na ostrově. I příroda nám ukázala, že nemusíme litovat, když už to tu nikdy nebude. Tak tedy sbohem ostrove, prožili jsme tu krásné chvíle, a Kamarádům Ostrova díky za to, že tuhle akci pořádali 29.let. A na Tebe, Aleši, se za ty nezapomenutelné popisy cest, už dávno nezlobíme. Ahoj Bobin

PS. Zpráva o novém Vítání Jara je v dalším článku!!!

"VÍTÁNÍ JARA NEUMŘELO"

Včera jsme se vrátili z "Ranch Richardson", z oslavy 65. Říšových narozenin. Sešla se nás tam pěkná sestava, oba večery jsme si pěkně zahráli a důstojně oslavili jeho narozeniny. Taky jsem s Říšou debatoval o možnosti pokračování pořádání Vítání Jara - na jeho pozemku. Byla to tradiční akce a nikdo z nás se s ní nechce rozloučit. Také si myslím, že nikdo nemá právo říct: "tohle je poslední Vítání Jara". Stejně, jako "poslední" Celosvětový Potlach. Jsou to trampské akce, které patří nám všem, trampům. A pokud se najde někdo, kdo bude pokračovat dál a má zájem, aby tahle trampská jiskra hořela, nemá nikdo z nás právo říct: "tohle je poslední". V tomhle případě se jednalo o poslední Vítání Jara na ostrově. Říša s Meruňkou a já s Dášou máme zájem tuhle jiskru rozfoukat. Říša má na jeho pozemku krásné místo u řeky. Je hodně podobné našemu starému potlachovišti na Squamish. Auta by parkovala na louce o kousek dál. Místo se musí trochu upravit, ale to by neměl být za pomoci Vancouverských trampů problém. Na podrobnostech se musíme ještě domluvit. Nevíme, jestli bude možné pořádat Vítání už příští jaro, je to rok našeho Celosvětového Potlachu. Tak tedy jak se říká, "KRÁL JE MRTEV, AŽ ŽIJE KRÁL"

S pozdravem Bobin

Murray River v Australii

Ahoj kamarádi.

V minulém psaní jsem se zmiňoval o dalším sjíždění řeky Murray a když se udělala pauza v práci, tak rozhodnutí bylo skoro okamžité a

tak v rychlosti dát do auta vše co člověk na pár dní potřebuje a nakonec naložit kanoi do vana a využít služby zeřáka, který mě zaveze do míst, kde jsem minule skončil a to do Walker Flat. Cesta proběhla v pohodě a tak vše vyložit a hurá do stavění stanu, neboť už se stmívalo. Ráno vše sbalit a hurá na řeku směr Mannum. Počasí mi přálo a tak i plavba byla hned veselejší. Snažil jsem se ujet co nejvíce ráno, neboť skutečnost z minulého výletu

byla, že okolo 4 odpoledne se začne zvedat protivítr a pak už je plavba hodně pomalá. No, tentokrát jsem měl štěstí,

vál jen mírný vánek, který v 36°C teplotě byl spíš příjemný. Ze začátku vše bylo jak má být - krásná příroda a pohoda. Toto se ale postupně měnilo k horšimu. Břehy začaly být čím dál častěji zastavěné chatami a i řeka se často přiblížila k cestě, kde byl dost velký provoz a tak idylka z minulého výletu vzala za své. Asi 6 km od Mannumu jsem plavbu ukončil. Za dva dny jsem ujel 57 km, což bylo dobrý, ale člověk je spíš radši, když je vše lepší než horší a tak pokračovat pro mne nemělo smysl. Závěrem bych doporučil tuto část řeky vynechat. Už se těším zase na nějaký pracovní výpadek, abych vyrazil na další cestu.

Ahoj Franta

Kde bude 8. celosvětový potlach 2011?

Na Bush River se nás sešlo přes 30 kamarádů. Jeli jsme se podívat na dvě místa. Cesta tam byla celkem dobrá až na jeden krátký úsek, ale OK i pro osobní auto.

Od mostu (Bush River & Valenciennes River) na 14. km je hezké místo a na 16.

km je nádherné místo (všichni kdo to viděli - souhlasili). Je to velká louka u potoka Icefall Brook, kam se dá zajet autem, stranou od příjezdové cesty a kolem dokola hory.

Dřevo je v okolí dost. Kluci už našli a schovali strom na totem. Je tam také spousta místa na kempování, podobně jako na Bush River.

Myslíme si, že se máme všichni na co těšit.

Dáša & Močál

Poznámka redakce

Místo na potlach bude na Valenciennes River v širokém údolí, které je stranou od hlavní logging road, na které v roce 1998 parkovaly stovky aut účastníků. Datum potlachu v době tisku STOPY dosud určeno nebylo, ale mělo by to být některý den mezi 11-18 červnem (June) 2011.

Potlachoviště schválili 4 přítomní členové potlachové sedmičky (Tom, Cwak, Jerryk, Křeček) a nemělo by se více měnit.

Veškeré další informace můžete najít na webce potlachu

<http://potlachkanada.com/>

Internet a trampové

Zajímalo by mě, jestli používáním Internetu trampingu ubližuji nebo ho podporuji. Je hodně trampů, kteří odmítají počítač používat, vymlouvají se na nedostatek času, finance, věk a plno jiných okolností. Těžko si představit život bez elektřiny, telefonu, bez aut a letadel a bez dalších vymožeností s novou dobou přicházejících. Život se nedá zastavit nebo vrátit a tak ať chceme nebo ne, s těmi novotami se musíme seznamovat.

Internet se integruje do života každého smrtelníka, trampy nevyjímaje. Denně dostáváme 40 až 100 emailů, kde nám přichází asi tři procenta osobní pošty a zbytek je přeposílaný materiál jako jsou zajímavé fotografie včetně porna, slide show o přátelství, moudré věty, vtipy psané i kreslené, zprávy, varování a stovky dalších kategorií, jež netřeba jmenovat. Pokud máš internet, tak víš o čem mluvím.

Internet zatím nemá žádná pravidla a je to zkrátka jako na divokém západě. Pokusím se vysvětlit alespoň nezákladnější principy, kterých se držím já.

Poděkuj za poštu o kterou stojíš.

Jak se zachovat při příjmu spousty nevyžádané pošty? Den by potřeboval mít aspoň 60 hodin, abych si vše mohl přečíst, poslechnout a prohlédnout. Okamžitě vymažu poštu, kde ti vyhrážují vším možným, pokud to nepošleš na dalších dvacet adres. Do toho patří všechna řetězová pošta, oznámení o výhře několika milionů v loterii a nabídky zaměstnání pro nějakou firmu v Číně nebo Anglii, pro kterou budu zpeněžovat šeky od jejich „zákazníků“ na území Kanady. Je jednoduchý systém jak poznáš, jestli tebou přeposlaná email je u adresáta vítaná. Dostaneš od příslušné osoby mail nazpět s poděkováním. To znamená, že pokud poděkování nedostaneš, mohl sis přeposílání odpustit a materiál šel nejspíše do koše, často nepřečtený a neotevřený. Každý máme svého „dodavatele“, který nás zásobuje internetovými specialitami a který ví o co stojíme a bez čeho se rádi obejdeme. Počítač dává fantastické možnosti dosáhnout dokonalosti v jakémkoli hobby. Na jedné Velrybářské výpravě nás jedna kamarádka všechny pohostila „haluškami“. Po osmi letech jsme si na to vzpomněli a „vygülovali“ recepty na halušky z Internetu. Od té doby je vaříme často už proto, že si je zamilovalo jedno z našich vnoučat. Na webu najdeš všechno na světě, ale tady na druhém konci světa nám přiblíží vlast nejvíce kulinářské speciality a jedna kuchařka předčí všechny ostatní, protože vše zjednoduší tím, že to přichází i s instrukcemi na videu. Ty může sledovat i člověk s omezenými schopnostmi ve vaření, jako jsem třeba já.

<http://ekucharka.net/recepty-a-videorecepty/>

Limituj množství.

Nikdy nepřeposílej víc než tři emaily na jednu adresu v jednom dni. Pokud máš hodně materiálu připraveného pro obveselení své oběti, rozděl to na několik dní nebo to stornuj hned na tvé straně. Adresátovi pošli osobní email s popisem co jsi udělal a konečně se dočkáš poděkování. Když dostanu v jednom dni třeba od pěti lidí po deseti nebo dvanácti emailch, tak z toho tři vyberu a zbytek jde do koše neotevřen a nečten. Nikdy nepřipojuj osobní poznámky k přeposílané věci. Šance je veliká, že to nebude objeveno a čteno. Osobní poštu

označ na „subject line“ tak, aby to bylo zřejmé od koho to je a že to není „junk mail“.

Přeposílání adres.

Nikdy nepřeposílej ani jednu cizí adresu, jenom tu svoji. Podívej se na ty stovky a stovky adres, které jsou připojeny k většině přeposlanin a ty k tomu přidáš další - všechny, co jsou ve tvém adresáři. Pokud ti někdo svěřil svoji emailovou adresu tak předpokládá, že je jen pro tebe a že ji nikomu nedáš, neprodáš, nepoužiješ nemístně. Tak jako kompletní seznam poštovních adres svých přátel a příbuzných neposíláš každému jednomu s vánočním přáním, tak nepřeposílej žádnou email adresu. Je to extra práce, před přeposláním vymazat všechny ty adresy se kterými jsi to dostal a musíš dát adresy na které to sám přeposíláš do řádky, kde je „Bcc“ (Blanc Carbon Copy). Je to jednoduché vyzkoušet - přepošli to také sám sobě a uvidíš s čím vším to přijde nebo nepřijde. Pokud s tím máš potíže, tak se zeptej nějakého experta v okolí, nebo přeposílej vždy jen na jednu adresu. Když dostaneš email s nějakou tou stovkou přeposlaných adres, tak příslušné osobě slušně vynadej.

PowerPoint Slide Shows (soubory .pps)

Direktivy jsou spíš pro autory. Při velkém množství souborů .pps je opravdu těžké je někdy shlédnout celé. Za největší bezohlednost pokládám stránky, na které naskakuje pomalu po jednom písmenu všechny text. Totéž platí o fotografiích, které se pomalu mění za pomoci všech možných fantastických prolínaček (transitions). Do toho často lítají klíčové ptáky nebo veveryky. Doba obdivu takových zázraků už dávno pominula a celý soubor - nejen že není nikam přeposlán, ale jde rovnou do koše. Třebaže v penzi - zbytečný čas nemám.

Facebook i jiné systémy sběru privátních informací.

Miluji přímou osobní poštu a nenávidím poštu neosobní. „Ten a ten tě zařadil mezi své přátele“ čtu ve zprávě. Radost okamžitě přejde, když se dozvím, že se napřed musím registrovat, vyplnit osobní údaje, datum narození a podobně. Teprve potom se mnou bude Internet ochoten jednat. Moji přátelé mají adresu nebo si ji najdou na Google. Nepotřebuji nikoho třetího ke zprostředkování spojení, musíme si stačit jen my dva. Do této kategorie patří také zprávy, že je pro mne schovaná pohlednice s pozdravem na nějaké webce. Neozval se mi kamarád, ale příslušná webka, kde čekají na mou registraci. Čekají marně. Preferuji třeba jenom jednu větu s přáním, ale přímo od odesílatele a bez registrace. Navíc je ironií, že tu samou pohlednici ti pošle několik lidí z různých částí světa a očekávají, že z té krásy, co nějaký anonym vytvořil pro masovou distribuci, budeš mít radost.

Určitě jsem nepokryl všechny aspekty problémů, které přináší Internet. Pošlete na adresu v záhlaví STOPY svoje připomínky a doplňky.

Aleš

Nultá reakce na "Internet a trampy"

Ač sám bojovníkem proti zneužívání služebních postavení, přistihl jsem se při opaku a vědomě zneužívám svého přístupu k informacím.

Alešova rozvaha "Internet a trampové" kde autor přímo názorně odkrývá svůj systém mailování (nikoliv milování), mě dost zaujala a docela mě i poňoukla k tomuto komentáři.

Osobním mailem (*Za louží je to "ta email", v Česku je to prostě "ten mail"*) mě Aleš požádal o názor na toto téma a protože jako spolupracovník redakce mám k některým příspěvkům "předprovozní" přístup (coby gramatický "čistič skvrn"), reaguji na Alešovu výzvu trochu dříve než "záhy", na což narážím tou úvodní větou nahoře.

Pln elánu - beztréstně zdrbnout článek redakčního šéfa - jal jsem se jej podrobně studovat (i když ten elán po sedmdesátce ...já vím), ale musím konstatovat, že má už zase pravdu. A že umím být drsný - padni komu padni, se mohli čtenáři Stopy přesvědčit v mých úvahách o "tramskosti" písniček. Jak ale říkám, přejme každému tu jeho pravdu, které se nerad zřiká (přísliví o potrefené huse se tehdy týkalo hlavně mého termínu "archeologové", ale já opravdu nemíním nikoho urážet, jen jsem se snažil naznačit, že uzavření písničkového repertoáru do "tradičního" kruhu je nejen zkonstatěným bráněním všeho hezkého, pocházejícího z modernějších zdrojů, ale i odpuzováním mladé generace, která - ač si to někteří nechťejí připustit, uvažuje poněkud jinak než konzervativní dědkové, ke kterémužto stadiu se během života prokousali mnozí z nás).

To už ale souvisí s úvodem Alešova článku - otázce, zda používání internetu nějak trampingu ubližuje či jej podporuje? Já vidím jednoznačně že více, než podporuje, a doufám, že to tak vidí každý, kdo rozumně uvažuje.

Již jsem někdy zmiňoval, že mě zaujal jakýsi ujařmený trampský elév, který si kdysi na nějakých internetových trampských stránkách stěžoval, že jeden kamarád si vzal na čundr - považte - MOBILNÍ TELEFON. Nebudu teď rozevřít, že chápu jeho horlení pro čistotu trampství, asi bych v těch patnácti uvažoval podobně (i když tehdy byl vzácností i telefon pevný a na mobilní bylo ještě pár desítek let času). Pokrok a objevy doby se opravdu dají těžko ignorovat v jakémkoli oboru včetně toho trampského, viz začátek Alešova článku.

Ono tedy - ruku na srdce - těch důvodů slevování z některých ortodoxně udržovaných trampských tradic je více (třeba z důvodu stáří - ruku v ruce s pozvolným pohodlněním).

Malý příklad:

Soutěž o nejlepší Péefku na Baronových, resp. Lidumilných stránkách před několika lety vyhrála ta pikantní od Faráře, na kterou okamžitě reagovalo pár "kontrolorů" kritikou, samozřejmě nikoliv za hanbatý obsah, ale za židličky na snímku. Před několika dny jsem obdržel mail s fotkou nejmenovaných předních zámožských trampů, sedících s nástroji na židličkách téměř identických. Má provokační otázka - proč nebyly z důvodu větší tramskosti snímku ty židle alespoň vyretušovány, byla zodpovězena slovy "to už je teď normální" - s čímž plně souhlasím, neb představa, že sedím s kytarou či banjem ještě v mém věku celý večer na špalku, kládě či dokonce na trávě u ohně, nemaje se o co opřít (což mi samozřejmě před půl stoletím nevařilo) mi vnucuje otázku, kdo

mě k ránu zvedne a zda se ještě někdy narovná.

Na jednom z velmi záslužných trampských videozáznamů se do kamery jeden dost známý tramp jaksi pohoršuje nad knedlíky ke guláši na potlachu, ale namísto aby šel hledat lesní plody a zapíjel je vodou ze studánky, knedle samozřejmě neodmítl. Asi je to ode mne troufalost, ale ryze teoreticky - proč existuje názor, že knedlík na potlach nepatří, zatímco pivo je (bylo a s největší pravděpodobností i bude) vždy samozřejmostí????

Ale zpět k Alešovu internetu:

Mailování, skypování, chatování, posílání fotek, googlování a jiné neřesti internetu v žádném případě nemohou škodit, právě naopak, ale plně akceptuji i odpůrce mého tvrzení. Jen nevím, zda by si zatvrzelí odpůrci mobilů vzali na svědomí nemožnost rychlého zavolání pomoci pokud třeba na vandru - nedej Bože - spadnete ze skály (samozřejmě za předpokladu signálu). Ideje čistoty jsou krásnou věcí, leč život nezachrání.

A odmítáním užívání počítače z jakéhokoliv důvodu se člověk ochuzuje o ten nejrychlejší kontakt s ostatními kamarády a škodí tím jen sám sobě. Za devadesát procentů důvodů, proč dotyčný neuvívá počítač, je maskovaná lenost - naučit se pár postupů, nutných k základním úkonům a jakýsi strach z nezvládnutí techniky, kterou se naučil ovládat i takový srab, jako já.

Příznám se ale k tomu, že na rozdíl od Alešem proklamovaného poděkování za každý e-mail jsem s touto zdvořilostí jaksi na štíru, resp. poděkuji převážně jen za odpověď, kterou jsem si vyžádal.

Naopak, přijde-li mi jakási presentace, rádoby vtip či ty nej-nej-fotky, po zjištění, že to není to, co by se mě osobně týkalo - převážně urazím dobrotu odesílatele tím, že jej způsobilně požádám, aby mě z databáze přeposílaných ptákovin či s prominutím píčovín laskavě vygumoval. Po sdělení, že ten kus života, co ještě naší generaci zbývá, se dá využít i jinak, než čtením kravin, mám následně čisto jak v outlooku, tak v hlavě.

Pouze jednou jsem byl v rozpacích, jak odpudit přeposílatele, resp. přeposílatelku, a to když mi jedna vážená paní profesorka přiložila k mailu vtipný vtip:

Matka poučuje dceru před manželstvím, jak to v životě chodí v oblasti sexuálních praktik s tím, že se může ptát na cokoli.

Dcera se poněkud nečekaně zeptá, zda má - či nemá při milování mluvit s manželem?

Matka po chvíli váhání odpoví: "To bych ti nedoporučovala, já to s tátou párkrát zkusila a on mi vždycky vynadal, proč mu telefonuju do podniku zrovna, když má nejvíc práce!"

Co na to odpovědět sedmdesátileté doktorce filosofie?

Á propos - ta Alešova kritika přání k různým Svátkům, odkázaná na různé profi-weby, mi naprosto mluví z duše, přání či gratulace raději vymyslím sám - třeba blbě, ale od srdce, resp. od huby.

Ale to už vlastně tupluji to, co Aleš ve svém článku popisuje trefně a myslím, že dokonale.

Tak zase ahoj

Zdeněk praďourskej

Různé

Organizátoři Trampské Kytary se rozhodli ponechat pro konání festivalu původní datum, což je 3. 4. a 5. září 2010.

<http://www.tramskakytara.com>

Smutné zprávy

Tonda Lanhaus

Dne 8. dubna 2010 náhle odešel do věčných lovišť kamarád Tonda Lanhaus ze San Antonia (Texas) ve věku 65 let.

Tonda byl kamarádem, který celý život žil pro tramping a kamarády, což dokazoval tím, že se objevoval skoro na všech trampských podnicích a snažil se vždy do akce zapojit. Vynikal tím, že z těchto setkání tvořil krásná DVD, včetně super zvadla na 7. celosvěták v Texasu.

Ještě než odešel z našeho kruhu, stačil udělat své poslední DVD z třinácté podzimní sleziny ve Fort Adamsonu, kde se konala akce "Tenkrát na Západě".

Jeho prázdné místo v kamarádkém kruhu se bude těžko vyplňovat a speciálně nám - kamarádům z Texasu bude moc chybět, protože s ním nám odešlo i kus našeho světa. Alespoň vzpomínkou uctěme jeho památku.

Farář

Pepík Martínek

S bolestí oznamujeme, že nás v pátek 7. května navždy opustil člen STO Vancouver – Pepík Martínek.

Zemřel po dlouhé těžké nemoci v Royal Columbian Hospital.

S naším kamarádem jsme se rozloučili dne 17. května v BURQUITLAM FUNERAL CHAPEL v Coquitlamu, BC

Dana

Rákoska

12. května 2010 ve dvě hodiny ráno se Rákoska odebrala do míst, odkud není návratu.

Poznámky redakce

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskrétní narovnání prohřešků vůči mateřtině v příspěvcích do Stopy.

Cenou za videodisky zůstává dobrovolný příspěvek určený k úhradě nákladů a poštovného. Děkujeme těm, kteří vydávání Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 22. rok.

- redakce -

Trampské video disky MADE BY STOPA

Yukon River 2003	disk č. 9
Teslin River 2005	disk č. 19
Světové potlachy	
1993 Colorado	disk č. 30
1998 Bush River	disk č. 26
2006 Texas	disk č. 25
Vítání Jara na Ostrově	
1983 Weeks Lake	disk č. 20
1984 Sarita River	disk č. 20
1990	disk č. 13
1991	disk č. 20
1995 Mušlárna	disk č. 24
2003	disk č. 10
2004	disk č. 14
2005	disk č. 17
2006	disk č. 22
2007	disk č. 27
2008	disk č. 31
2009	disk č. 34
2010	disk č. 37
Potlachy STO Vancouver	
1985	disk č. 20

2003	disk č. 24
2007	disk č. 28
2009	disk č. 35
Potlachy TPHB Calgary	
1990 Saskatchewan Cross.	disk č. 13
1994 Finley Creek	disk č. 20
2002 Bush River	disk č. 10
2004 Bush River	disk č. 16
Svatby	
Tom a Světlana 2008	disk č. 29
Bobin a Dášenska 2009	disk č. 36
Narozeniny	
Dlohému Jirkovi je 50	disk č. 14
Padesátka Yany	disk č. 14
Vencovi je 65	disk č. 23
Různé	
Velrybářská výprava 1999	disk č. 24
Fishing derby v Cariboo 2008	disk č. 32
Vandry s Lampou	disk č. 21